

LBRIS

We know
books

GIONI BADEA

CORINA

EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București, 2022

Zi mohorâtă de toamnă. Abia trecusem în a doua lună autumnală și nori groși, plumburii, mișcându-se dintr-o parte în alta, împinși de forța unui vânt aspru și nemilos, treceau pe deasupra dealurilor.

Corina Odobescu stătea în salon, așezată într-un fotoliu. Trupul ei mlădios părea relaxat, capul îi era sprijinit pe spătarul fotoliului, iar părul ondulat și negru ca abanosul i se revărsa pe spate. În poală, avea o carte deschisă, semn că citise până atunci. Brațele îi atârnavă pe lângă corp, iar privirea îi umbla haotic prin cameră, oprindu-se asupra anumitor obiecte pe care le studia mai în amănunt. Avea un moment de contemplație.

Pe fața ei atât de frumoasă și de atrăgătoare se ivise o cută de tristețe și de amărăciune în colțul buzelor fermecătoare. Umbrele întunecate din

jurul ochilor dovedeau că lacrimile curseseră din belșug. O suferință sufletească adâncă părea că o măcina de zile întregi.

Deodată, o bătaie discretă în ușă o făcu pe tânăra femeie să tresară.

– Da, intră! spuse ea, cu privirea ridicată spre locul de unde venise zgomotul.

În încăpere își făcu apariția menajera, care-i înmână un plic.

– Marin a adus scrisoarea asta, zise ea.

– Este aici? întrebă Corina.

– Da, doamnă, și mi-a spus că așteaptă un răspuns.

Corina desfăcu încet plicul și citi pe îndelete rândurile așternute pe acel petic de hârtie.

– Bine, murmură ea, apoi închise ochii și rămase pe gânduri.

Ca să nu stea degeaba, cea care adusese răvașul scoase o cârpă și începu să șteargă un praf imaginar de pe scrinul care strălucea de curățenie.

– Letiția! strigă Corina după o vreme. Du-te și spune-i lui Marin să aștepte. Vreau să-i dau acum un răspuns.

Tânăra menajeră își băgă cârpa în buzunarul șortului și ieși grăbită din cameră.

Corina se ridică din fotoliu. Cu privirea vișătoare, dar cu chipul încruntat, reciti scrisoarea primită. Ținea încă plicul strâns în mână.

Parcurgea rândurile cu repeziciune, iar lacrimi mari, asemenea boabelor de rouă, începură să-i alunece printre genele aproape închise, rostogolindu-se pe obraji cam slăbiți și totuși catifelati.

După ce făcu alene câțiva pași prin cameră, se așeză la biroul din lemn de mahon și își prinse capul în mâini. Gesturile și înfățișarea ei trădau o zguduitoare suferință. Luă stiloul cu peniță de aur de pe birou și rămase un moment gânditoare și nehotărâtă în fața unei coli albe de scris.

Pe când se pregătea să aștearnă pe hârtie primele cuvinte, ușa camerei se deschise brusc, lovită cu putere de perete. În acel moment, Corina întoarse capul speriată.

– Tu! zise mai mult cu spaimă decât cu uimire.

Și, în timp ce se ridica de pe scaun cu vioiciune, strânse în palmă scrisoarea pe care tocmai o primise, strecurând-o într-una din manșetele capotului. Fără să se ducă să-și întâmpine soțul, femeia întrebă:

– Dragul meu, de ce nu m-ai anunțat că sosești? Știam că aveai bunul obicei de a-ți anunța venirea... sau l-ai pierdut cumva?

– Ce tot spui? Te pomenești că trebuia să scriu și o cerere ca să vin să-mi văd nevasta!

În glasul lui Vlad Odobescu se simțea ironia ripostei.

– Dar ce este cu tine, ești cumva bolnavă? o întrebă, nedumerit. Pari să tremuri și ești cam palidă.

Vlad o prinse de mână și se uită fix în ochii ei, căutând să citească de unde venea acel tremur. Corina se forță să zâmbească.

– O, Dumnezeule! Mărturisesc că m-a speriat intrarea ta vijelioasă, zise Corina. Cum să nu tremur? Eu te credeam departe și tu dai buzna atât de violent...

– Scuză-mă, draga mea, mi se pare că am făcut rău intrând la tine așa cum e normal să intre un soț la soția lui. Cred și nu cred... chiar sunt sigur că te-am deranjat. Îmi pare că voiai să scrii ceva, nu te întrerupe, te rog, continuă.

– O, nu-i grabă.

– Ba da, este grabă, pentru că jos este un flăcău care așteaptă scrisoarea pe care tocmai voiai să o scrii când am intrat și nu e frumos să-l faci pe om să aștepte.

Corina își încruntă sprâncenele, încercând să pară nepăsătoare, dar cunoștea prea bine gelozia soțului său. Cum să nu-i tremure inima?

– Ești bine informat, dragul meu. Da, este adevărat. Voiam să scriu atunci când ai intrat ca o vijelie fără să bați la ușă, dar m-am răzgândit, nu mai scriu sau o să scriu mai târziu, pentru că acum nu mai am inspirație.

– Vai, nu se poate, răspunsul tău sigur este așteptat cu nerăbdare și ar fi o mitocănie din partea ta să îl lași pe băiat să aștepte, replică Vlad cu un râs batjocoritor, ce făcu să-i înghețe sângele în vine Corinei.

– Nu te înțeleg, zise ea, încercând să-și păstreze pe cât posibil sângele-rece.

Simțea că, din clipă în clipă, avea să își piardă calmul sub privirea cruntă a soțului ei, care devenea din ce în ce mai feroce. Foarte palid, cu buzele tremurând și cu mâinile adâncite în buzunare, Vlad se plimba prin imensa încăpere.

– Permite-mi să te las un minut ca să-i spun Letiției să-ți pregătească dormitorul, zise ea.

Dar bărbatul o opri brusc.

– Știu că menajera răspunde atunci când este chemată și nu e nevoie să te deranjezi, spuse el. Lasă că o sun eu.

– Fă ce poțesteți!

Vlad se apropie de sonerie, apăsă butonul, după care așteptă. Nu după mult timp, ușa se deschise și în pragul ei apăru tânăra care, cu puțin timp în urmă, îi adusese Corinei scrisoarea. Fata rămase locului, un pic intimidată la vederea stăpânului ei, care se uita la ea cu o privire bănuitoare.

– Letiția, i se adresă Corina cu glas scăzut. Pregătește camera domnului și spune-i lui Marin că

nu am niciun răspuns. Așadar, se poate întoarce acasă degrabă.

– Prea bine, doamnă, spuse menajera și închise ușa după ea.

Aproape în același timp, Vlad înaintă spre soția sa și rosti printre dinți:

– Dă-mi scrisoarea!

– Ce scrisoare, ai înnebunit? exclamă Corina, făcând un pas înapoi.

– Nu face pe neștiutoarea cu mine! izbucni Vlad precum un vulcan care erupe. Dă-mi imediat scrisoarea! O vreau chiar acum.

Din ochii bărbatului țâșneau flăcări. Corina nu-l mai văzuse niciodată într-o asemenea stare. Pentru o fracțiune de secundă, crezu că avea s-o ucidă și din instinct se ascunse după masa ce trona în mijlocul salonului, folosind-o ca pe un scut menit să o apere.

Văzând reacția soției, Vlad înaintă spre ea cu fața schimonosită de ură și, cu o voce pe care nu și-o mai recunoștea nici el, zise:

– Îți spun pentru ultima oară: dă-mi-o sau mă obligi să ți-o iau cu forța.

– Dragă, mă îngrozești! Purtarea ta e patologică. O, Doamne! Cât de mult am suferit din cauza ta, mai ales la București, unde viața îmi devenise un calvar... M-ai chinuit tot timpul cu

această boală incurabilă a ta, gelozia. Am venit aici, în această zonă de munte, unde trăiesc ca un sihastru, fără să mă bucur de prezența copilei mele, lumina ochilor mei. Mă mângâi cu liniștea, cu o carte bună și cu aerul atât de pur și ozonat al acestor locuri...

– Da, în brațele unui amant, exclamă Vlad, ca turbat.

– Ești un mizerabil, îngăimă Corina, cu glas stins.

Speriată de moarte, Corina se uita la soțul ei, care stătea în picioare în fața sa. Bărbatul avea o privire de fiară turbată, gata să se năpustească asupra prăzii. Scrisoarea pe care o cerea cu insistență și pe care voia să i-o smulgă cu forța era pieirea ei. Nu trebuia cu niciun preț să ajungă în mâinile lui și să o citească.

În tot acest zbucium, femeia își frământa mintea, căutând disperată soluții, fără însă să le găsească. Ar fi vrut să scape de peticul de hârtie, dar nu știa cum.

În timp ce se gândea cum să facă să se descotorosească de biletul compromițător, el o pironia cu privirea și repeta continuu, ca un robot, cu glasul răgușit:

– Scrisoarea, dă-mi scrisoarea sau te omor!

Corina devenise galbenă, ca de ceară. Își simțea întregul corp tremurându-i și inima bătându-i cu forță în gât. De afară se auzeau din ce în ce mai clar răpăitul ploii și vuietul vântului. Umbrele întunericului își făceau apariția, seara lăsându-se peste sat.

Vlad se îndreptă spre soția sa, ai cărei ochi sclipeau precum cei ai unei ciute hăituite. Se simțea fără scăpare, se simțea pierdută...

Scoțând un țipăt de disperare, Corina făcu un salt înapoi, pentru ca bărbatul ei să nu o poată prinde. Începu să alerge ca o nebună, scoțând în calea urmăritorului scaunele ce se găseau în jurul mesei. El n-o slăbea din ochi și o înjura de mama focului. În toată această goană incredibilă, Vlad demonstra o furie de om nebun, răsturnând și spărgând obiectele fragile pe care biata sa soție i le scotea în cale spre a-l împiedica să o prindă. Alergau amândoi furioși, fiecare având un scop precis: ea nu dorea să fie prinsă pentru a i se lua scrisoarea compromițătoare, el voia cu disperare să intre în posesia mesajului.

Când Vlad fu pe punctul de a pune mâna pe ea, Corina, cu un gest disperat, scoase hârtia din manșeta capotului, o făcu cocoloș și o aruncă în mijlocul flăcărilor din șemineu. Cu ultimele forțe, femeia scoase un strigăt de triumf, ce semăna mai

mult cu un geamăt, și, doborâtă în final de lupta încrâncenată și inegală, își pierdu cunoștința, căzând leșinată pe covor.

Dintr-o săritură, Vlad fu lângă șemineu și, fără să țină seama de pericol, băgă mâna în foc și reuși să salveze o parte din hârtia pe care focul nu reușise să o distrugă complet. Scutură partea arsă a biletului și, cu o față ce exprima izbânda, se întoarse spre soția sa, aruncându-i o privire sfidătoare. Dar nu simți niciun fel de satisfacție: Corina zăcea întinsă pe covorul din salon.

Părul despletit îi cădea în neorânduială pe chip, acoperindu-i ochii închiși.

Vlad se uită cu indiferență spre ea și, fără să-i pese de soarta ei, se duse către masă. Nervos și nerăbdător, despături hârtia pe care focul nu reușise să o ardă de tot. O parte din scrisoare se fărâmiță pe masă în timp ce încerca să o desfacă. Nu îi rămaseră decât câteva crâmpeie din ceea ce fusese mesajul primit de femeie. În încercarea de a aduna toate rămășițele scrisorii, atinse piciorul Corinei, care zăcea în continuare leșinată, dar nu se sinchisi de această atingere. Cu zel și cu multă meticulozitate, puse alături mai multe bucățele de hârtie și în curând descoperi un nume: Victor. Deduse că acesta era expeditorul scrisorii. După mai multă strădanie, reuși să pună

cap la cap o parte din scrisoarea arsă și să reconstituie un rând: „...voi veni și în această seară, așa cum am venit și în celelalte seri...” După ce citi de mai multe ori rândul neatins de foc, un răget ca de leu rănit și furios ieși din pieptul lui, iar fața i se transfigură.

Uitându-se la corpul care zăcea inert pe covor lângă el, ridică un picior, simțind pornirea sălbatică și dorința criminală de a-i zdrobi femeii chipul acela palid și deopotrivă de suav, acoperit de bucle răsfirate. Îngrozit de sentimentele trăite și de ideile ce-i treceau prin mintea înfierbântată, se îndepărtă, renunțând să mai caute și alte bucăți de hârtie nearsă, în care ar fi putut să mai găsească vreo informație. Ceea ce descoperise era suficient pentru el. Era lămurit.

Cercetă salonul și contemplă marea dezordine pe care o făcuseră în timpul luptei lor nebane. Gândindu-se că putea intra oricând menajera, se apucă să așeze la loc scaunele răsturnate și fața de masă, care acum se afla pe jos. Ridică două-trei cărți și câteva bibelouri împrăștiate pe podea. Din păcate, unele se transformaseră în cioburi. Umbla încet, fără a face zgomot, și nici nu părea că, doar cu câteva minute în urmă, același om se comportase precum un uragan dezlănțuit.